

dringer i Forslaget. Jeg synes bedre om den Bestemmelse, der stod i det oprindelige af Regeringen fremsatte Lovforslag, hvorefter Tilskuddet var sat til en bestemt Promille, end om det foreliggende Forslags. Særlig kan jeg ikke tiltræde den Motivering, hvormed Folketinget har bestemt, at den fornødne Promille fastsættes ved de aarlige Finanslove. Som den højtærede Minister ogsaa sagde før, var Grunden til, at man var gaaet bort fra den faste Promille, den, at der ikke maatte samles flere Penge, end Sparekassetilsynet netop udkræver. Det mener jeg absolut ikke er rigtigt. Jeg mener, at det gør ikke noget, om der gives noget mere, thi jeg mener, at vi bør arbejde hen til, at Sparekassetilsynet bliver mere effektivt, end det hidtil har været. Som det har været hidtil, mener jeg ikke, at det har været fyldestgørende, og kunne vi gennem dette Lovforslag bidrage til, at det bliver lidt mere fuldstændigt, mener jeg, at det vil være særdeles godt. Men jeg synes ogsaa, at Lovforslaget aldeles ikke kan føres ud i Praksis, hvis vi beholde den Bestemmelse, at den fornødne Promille fastsættes ved de aarlige Finanslove. Naar vi gaa ud fra, at der ikke maa lignedes mere end fornødent til Sparekassetilsynet, kan jeg ikke forstaa, hvorledes dette lader sig gøre, naar der i § 2 staar, at Bidragene skulle lignedes „paa Grundlag af vedkommende Instituts den 31. Marts samme Aar eller den 31. December i det foregaaende Aar afsluttede Regnskab”. Altsaa hvorledes kan man, naar man ikke maa lignedes mere, end Tilsynet koster, paa de aarlige Finanslove bestemme den Promille, som Sparekasserne ville have at udrede i Henhold til deres Regnskaber, som først afsluttes den 31. Marts? Allerede af den Grund synes jeg, at der bør ske en Forandring paa dette Punkt. Men det vil ogsaa være ikke lidt heldigere for Sparekasserne bestemt at vide, hvilket Beløb de have at udrede. Saaledes er Forholdet ved den anden Lov, som Ministeren nævnede, Lov om Livsforsikringsvirksomhed; i den er der fastsat en bestemt Promille. Jeg mener saaledes, at der bør fastsættes en bestemt Promille, som de paagældende Sparekasser bør udrede.

Det andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde henlede Opmærksomheden paa, er Spørgsmaalet om Filialerne. Der er i Folketinget forespurgt, hvad man forstaaer ved Filialer, det er noget, som kan fortolkes paa forskellig Maade, men jeg mener, at vi komme fuldstændig ud over dette Spørgsmaal, naar vi stryge 2det Stykke af § 1. Jeg kan

ikke indse, hvorfor der — særlig da vi ere komne bort fra Maksimumsgrænsen, som er strøgen i Folketinget — skal betales særskilt af Hovedkontoret og særskilt af Filialerne. Der aflægges dog et samlet Regnskab for den hele Institution, og det vil være naturligt, at Promillen beregnes af det samlede Regnskabsbeløb, og at der ikke opkræves noget særligt af Filialerne.

Disse to Ting, mener jeg, bør rettes i Lovforslaget, som jeg i øvrigt anbefaler til hurtig og velvillig Fremme.

Ravn: Lovforslaget kan jo betegnes som en Lejlighedslov og som fremkaldt af Finanslovkommissionen, men, som der blev sagt før, den falder jo godt i Traad med Loven om Livsforsikringsvirksomhed. Ved Loven om Livsforsikringsvirksomhed havde man lettere ved at gaa over til at lade Udgiften bæres af Forsikringsselskaberne, fordi der havde man ikke noget Præcedens, hvorimod Udgiften her hidtil har været udredt af Statskassen. Ikke desto mindre er det noget, man let kommer ud over. Det er jo rimeligt nok, at Sparekasserne selv betale for den Kontrol og det Tilsyn, der føres med dem. Det samme Princip føres jo videre ud nu, ikke alene ved Statspolitiet, hvortil Brandforsikringsselskaberne ogsaa betale deres Del, men der er oven i Købet Tale om, naar vi komme til Loven om Arbejde i og Tilsyn med Fabrikker, at man maaske ogsaa der kan komme til, at en Del af Betalingen til Kontrol og Tilsyn bliver udredt af dem, der bruge Tilsynet. Det ligger jo imidlertid længere ude.

Med Hensyn til den Bestemmelse, der var i det oprindelige Forslag, om, at det Beløb, der skulde ydes, skulde beregnes efter en bestemt Promille, forekommer det mig, at dette ikke er saa meget paa sin Plads ved Sparekasseloven, som det var ved Loven om Livsforsikringsselskaber. Meningen er jo dog, at Sparekasserne skulle betale, hvad Tilsynet koster, og ikke tillige yde et Bidrag til Statshusholdningen derudover. Naar Sparekassernes Regnskaber foreligge afsluttede den 1. April og indsendes til Sparekassensinspektøren, synes jeg ikke, det er vanskeligt for ham at faa det opgjort og fordelt i Forhold til Indskuddenes Størrelse.

Minimumsbeløbet for Sparekasserne, 2 Kr., er noget lavt ansat. Der kan ikke føres noget som helst Tilsyn eller holdes Møde med en Sparekasse for 2 Kr., det kunde passende have været lidt højere. Men den Bestemmelse er nu truffen ikke alene i Forslaget, men ogsaa i det andet høje Ting,